

หวงรัก

บทที่ 29

เสียงเพลงที่ขับร้องและบรรเลงอยู่โดยวงดนตรีขนาดเล็ก เป็นจังหวะหนักแน่นทว่าช้าละมุน เป็นเพลงประกอบภาพยนตร์ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอย่างสูงสุดในขณะนั้น แต่เนื่องจากมันกำลังอยู่ในความนิยม ผู้คนจึงออกจะเคยชินเสียแล้วกับการที่จะได้รับฟัง ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจากที่นั่นบ้าง ที่นั่นบ้าง

ห้องรูปสี่เหลี่ยมค่อนข้างกว้างที่มีดิสโก้ วาววามเป็นทีๆ ด้วยแสงไฟหลากสีดวงเล็กดวงน้อยในค่านี้นี้มีผู้คนไม่มากนัก โต๊ะเก้าอี้ถูกจับจองอยู่เพียงครั้งเดียว แม้กระนั้นนักดนตรีและนักร้องต่างก็ยังทำหน้าที่อย่างแข็งขันด้วยหัวใจและอารมณ์ แสงไฟหลากสีที่ผนังห้องและเพดาน ลดความร้อนแรงของสีสนและการเคลื่อนไหวลงตามจังหวะดนตรี หญิงชายหลายคู่โอบตระกอกันอยู่ในฟลอร์เต้นรำ ขณะที่อีกบางกลุ่มกลับส่งเสียงคุยกันอย่างสนุกสนาน อยู่ที่มุมอื่นๆ

ชายหนุ่มและหญิงสาวที่นั่งอิงแอบกันอยู่ในมุมหนึ่ง ดูจะคุ้นเคยดีกับผู้คนและสถานที่แห่งนี้ คนทั้งสองไม่ประหลาดใจที่จะกอดรัดอิงแอบกันต่อหน้าผู้คนทีแวเวียนมานั่งคุยด้วยเป็นระยะ คนเหล่านี้บ้างก็เป็นลูกค้าของสถานที่ บ้างก็เป็นคนทำงาน ผู้บริหาร นักดนตรี นักร้อง ฯลฯ ดูเหมือนทั้งสองจะได้รับการเอาอกเอาใจเป็นพิเศษ ด้วยไม่เพียงแต่รูปโฉมที่โดดเด่นกว่าผู้คนทั่วไป หากยังเพราะความเด่นดัง เป็นที่รู้จัก ทั้งในฐานะดาราดังของยุคสมัย และในฐานะมิตรผู้มีไมตรีกว้างขวาง

ร่างสูงล่ำสันสมส่วนของชายหนุ่มผู้หนึ่งเปิดประตูเดินเข้ามาหยุดถามพนักงาน...และได้รับการบอกกล่าวพร้อมทั้งส่งต่อให้พนักงานสาวสวย พามาอยู่ที่นั่งของคนทั้งสอง ชายหนุ่มผู้นั่งอยู่ก่อนพอเห็นก็ขยับกายห่างจากหญิงสาวผู้ซึ่งซบอิงอยู่กับแผ่นอกของเขา ยกมือทักทาย รอยยิ้มที่ส่งให้แกก้นบอกถึงความผูกพันสมัครสมาน ชายหนุ่มทั้งสองยื่นมือจับกันเขย่าแรง

“ไง เจ้าน้องชาย รูปหล่อมาเชียวนะ”

“หล่อยังไงก็สู้พระเอกหนังไม่ได้หรอกครับ” เขาหันไปก้มศีรษะทักทายหญิงสาวผู้ซึ่งยึดกายขึ้นมามองอย่างสนใจ “สวัสดีครับคุณแสงดาว”

“รู้จักฉันด้วยหรือ”

“ใช่ ใครจะไม่รู้จักคุณแสงดาวครับ”

“เซ็บบอมป์ลูกล่าสุด” สายัณห์หันไปเฝ้า หญิงสาวตอบสนองด้วยการเบียดกายกระแทกร่างเขา

“จะระเบิดพระเอกนี่แหละ”

“น่ากลัวจัง” เขาหลิวตากับเพื่อนรุ่นน้อง “ธนาจะดื่มอะไร”

“เบียร์ก็ดีอะ”

สายัณห์หันไปส่งเครื่องดื่มกับสาวสวยผู้ซึ่ง เกาะเก้าอี้รออยู่ไม่วายแหยเข้าทั้งทำอย่างมีลูกเล่นแพรวพราว “เบียร์เย็นเฉียบใส่เสนห์ มาด้วยนะ นายธนาเขาต้องใช้เยอะ”

แม้หญิงหัวเราะก๊ากก่อนจะถอยออกไป ธนายิ้มกับเพื่อนรุ่นพี่ “ที่นี่ดีนะฮะ จัดสถานที่ดี เพลงก็เพราะ”

“อ้อ เวลาว่างพี่ก็แวะมานั่ง ชอบฟังเพลง ส่วนขานี้เขาชอบเต้น” เขาพยักหน้าไปทางแสงดาว สีหน้ายิ้มกริ่ม ประกายตาแพรวพราวหยอกเฝ้า “ชอบโซว์ออฟ เต็นยั่วหนุ่มๆ”

“ไซซี ถือโอกาสออกกำลังไปด้วย”

“อยากออกกำลังไม่ต้องมาที่นี่ก็ตาย...”

อาการหยอกเฝ้ามีนัย แสงดาวหัวเราะก๊าก กระแทกกายใส่ร่างเข้อีก “บ้า.... พุดออกมาได้”

“อะไร เขินเป็นด้วยเธอ ที่เวลาพุดสัปดาห์ปาวๆ ในกองถ่ายไม่เห็นเคยเขินเลย อะไรนะ เรื่องสั้นเรื่องเก่งของคุณ อาม่วยเย็บจักรเย็บซิกแซ็ก เย็บตรงมุม อะไรนั่น”

แสงดาวเล่าออกมาทันที ทำสู่มเสียงแบบคนจีนพุดไม่ขัด สายัณห์ผสมโรง ต่างแต่งเติม ต่อข้อความกันคนละประโยคสองประโยค แล้วก็หัวเราะหัวใครกัน

“ยังมีอีกนะ ธนาเชื่อไหม หน้าหวานๆ อย่างนี้ มีเดอดีใจักเป็นกระบุง”

“ถ้าจะให้เล่าละก็ ขอคิดค่าจ้างด้วยนะ” หญิงสาวดัก

ธนาหัวเราะ ชื่นบานไปด้วยกับความสุขของหนุ่มสาวทั้งสอง แม้เขาจะรู้ว่าความสุขนี้เป็นเพียงสิ่งฉาบฉวยที่ผ่านเข้ามาชั่วคราวยามเท่านั้น ชายหนุ่มโตขึ้นมาด้วยกัน และต่างก็รู้ว่าไม่เคยมีสตรีเพศคนไหน ครอบครองอยู่กับอีกฝ่ายยาวนาน รักแล้วก็ร้าง เป็นสัจธรรมจริงแท้อันหลีกเลี่ยงไม่พ้นในชีวิตของสายัณห์และตัวเขาเอง

“ป่าพงษ์กำลังมองหาดารา” สายัณห์เริ่มทูล “จะให้มารับบทน้องชายของพระเอก บทไม่มากหรอก แต่อยากได้นักแสดงหน้าใหม่”

“ต้องรูปหล่อด้วย” แสงดาวเสริม

“แต่ถึงยังไงก็ไม่หล่อกว่าพระเอก” สายัณห์พูด

หญิงสาวค้อนให้ “หมั่นไส้”

“สนใจลองไปทดสอบหน้ากล้องดูใหม่ ธนา” เขาถามเพื่อนรุ่นน้อง “ไม่แน่นะ นายอาจจะกลายเป็นดารา ดังระเบิดไปเลยก็ได้”

ชายหนุ่มลังเล “แหม เรื่องนี้ผมกลัวว่าจะไม่ถนัด ผมไม่เคยแสดง แล้วยัง.....” เขาหยุดพูดเมื่อนึกถึงอาชีพขายบริการที่ตนทำอยู่ “ไม่อยากทำให้พี่เสีย”

“คิดมากไปได้” พระเอกตบตันแขนเพื่อนเบาๆ “เราพี่น้องกัน ฉันรู้ว่าฉันไม่เสียเพราะนายหรอก ถ้าไม่แน่ใจก็ไม่ชวนแล้ว”

“แต่ถ้าผมแสดงไม่เป็นนะครับ”

“ไม่ยาก ฉันจะเทรนให้เอง”

“ผมไม่รู้จะขอบคุณยังไง” ธนาพูดอย่างตื่นตัน

อีกฝ่ายยื่นมือมาบีบไหล่ อยากบอกเหลือเกินว่าเขาหวังเห็นชายผู้เปรียบเสมือนน้องชายหลุดจากอาชีพขายบริการ ขึ้นมาอย่างสง่างามสักที พูดหยอกเย้า

“ก็ขอบคุณด้วยการไปทดสอบหน้ากล้องซี ถ้านายเป็นดาราขึ้นมา ขออย่างเดียวอย่าแย่งงานฉันไปหมดก็แล้วกัน”

“แหม ผมจะเทียบกับพี่ได้ยังไง”

“จ้ะพรุ่งนี้โทรไปหาที่บ้าน จะได้นัดกันอีกที”

“ครับพี่”

“เออ แล้วผู้หญิงที่คุณควงคือนั่นละ” แสงดาวถามออกมาอย่างไม่ยับยั้งจิตใจ “ฉันรู้สึกคุ้นๆ หนายังไงก็ไม่รู้ มันติดๆ อยู่ก็ไม่ออก ยังเจอกันอยู่หรือเปล่า”

ชายหนุ่มนิ่งไป ผู้หญิงคนนั้น สาวใหญ่โบหน้าสวยหวานที่อวบอ้วนด้วยวัยและการละเลยตัวเอง ถึงอย่างไรเธอก็มีเสน่ห์ไม่น้อยเลย แต่ว่าหลังจากห้าครั้งที่พบกัน เธอก็ไม่ติดต่อมาอีก

....พี่อยากจะมีลูก พี่เพิ่งแท้งลูกไป สามปีพี่เพิ่งตาย พี่เหงาเหลือเกิน ช่วยให้พี่มีลูกหน่อยเถิด.....

นั่นคือสิ่งแปลกที่ทำให้เขาจดจำสตรีผู้ใช้นามว่า นางนุช ตลอดมาในช่วงเวลาสั้นๆ ที่รู้จักกัน เธอเพียรพยายามที่จะบรรลุความตั้งใจนั้นให้ได้ แล้วจู่ๆ เธอก็หายไป เขาได้แต่กังวลว่า ลูกของเขาก่อกำเนิดขึ้นในร่างกายของเธอหรือเปล่า...

หากใช่ ลูกจะต้องไม่มีพ่อเช่นเดียวกับตัวเขา..!

“เปล่าครับ ไม่ได้พบกันแล้ว”

สีหน้าครุ่นคิดอย่างมีความในใจของอีกฝ่ายทำให้สองหนุ่มสาวนึ่งไป แล้วต่างก็ชวนพูดคุยไปถึงเรื่องอื่น

ธนายังนึกถึงลูกคำผู้มีนามว่า นางนุช อยู่ไม่คลาย.....

หงนรีถึงกับลูกขึ้นกระโดดตัวลอย เมื่อแพทย์บอกผลการตรวจ

“คุณตั้งครรภ์ ขอแสดงความยินดีด้วยครับ”

“ฉันท้อง” เธอระเบิดเสียงหัวเราะ เนื้อตัวสั่นด้วยความดีใจ “โอ้ ฉันท้องแล้ว ท้องแล้วจริงๆ”

เนตรนางต้องปรามว่า “ระวังหน่อยพีนง ประเดี๋ยวสิ้นหกล้มไปละก็แยเลย”

หงนรี นั่งลงข้างๆน้องสาว น้ำเสียงยังเจือหัวเราะ

“ในที่สุดฉันก็ท้องจนได้ ไม่ยากเลยเห็นไหม”

เนตรนางทำสีหน้าไม่พอใจ ขณะที่นายแพทย์และพยาบาลยิ้มให้

“อยากได้บุตรมากเลยหรือครับ”

“อยากได้ซิคะคุณหมอ ฉันดีใจมากเลยนะเนี่ย ขอขอบคุณคุณหมอมามากๆ เลย”

นายแพทย์ยิ้ม “ผมยังไม่ได้ทำอะไรเลย ไว้ขอบคุณหลังจากคลอดแล้วก็ได้ครับ เพียงแต่ว่าต่อจากนี้คุณจะต้องเอาใจใส่ดูแลตัวเองให้มาก แต่ว่าไม่มีปัญหาต้องเป็นกังวลหรอกครับ คุณจะต้องได้บุตรที่สมบูรณ์แข็งแรงแน่นอน”

“แล้วก็จะต้องเป็นเด็กที่ร่ำรวยมากๆ เลยด้วย คุณหมอเชื่อไหม”

“เชื่อซิครับ ผมขอแสดงความยินดีด้วย”

“เขาจะเป็นทายาทคนเดียวของครอบครัวที่ร่ำรวยมากๆ เลยละหม่อ”

“ขอแสดงความยินดีด้วยครับ”

เนตรนางค้อนพี่สาวครั้งแล้วครั้งเล่า จับต้นแขนอวบ ยื่นหน้าเข้าไปพูดพอให้ได้ยินกันสองคนว่า

“น้อยๆ น้อยๆ พีนง ยังไม่ทันไรเลย เทียวไม้กับชาวบ้านแล้ว”

หงนรีชะงักด้วยความไม่พอใจมากกว่าอย่างอื่น สะบัดด้วย
อาการกระพืดกระเฟียด

เนตรนางเองก็หงุดหงิดไม่แพ้กัน เธอปฏิเสธมาตั้งแต่ต้นที่จะ
ไม่มาด้วยเพราะกลัวว่าจะมีคนจำได้ ก็เธอพอจะ “ดั่ง” อยู่บ้าง
อย่างน้อยรูปลักษณะที่ดีกว่าธรรมดาแม้โดยปราศจากการแต่งแต้มเสริม
สรร ก็ทำให้ผู้คนมองอย่างสนใจอยู่แล้ว ถ้าเผชิญพบใครเข้า ชื่อของ
เธอต้องได้เป็นข่าว แล้วมันจะวนมาหาหงนรีซึ่งมาด้วยกันหรือเปล่า
เธอกลั้วว่า “แผน” จะเสีย

หงนรีทำท่าว่าจะโกรธจริงๆ เมื่อเธอปฏิเสธที่จะพามาพบแพทย์
เนตรนางจึงต้องจำยอม เธอไม่แต่งตัวให้โดดเด่น รูปลักษณะเหมือน
สาวทั่วๆ ไปที่ธรรมชาติให้ความสวยงามมากกว่าคนอื่นเท่านั้นเอง

หงนรียังแง่นอกกระพืดกระเฟียดเมื่อเดินตามกันมายังที่จอดรถ
“ทำไม ก็ฉันดีใจ พุดอะไรนิดๆ หน่อยๆ ไม่ได้เขี้ยวหรือ”
เธอย้อนกลับไปพาลเรื่องที่ทำให้อารมณ์ค้างไม่หาย “ถึงยังไงเราก็
ไม่กลับมาที่นี่อีกแล้ว แล้วมันจะแปลกอะไรนักหนา”

น้องสาวร้านจะเถียงด้วย “ก็แล้วแต่พี่น้องเถอะ อยากรประกาศ
ให้ชาวบ้านรู้จักเชิญเลย”

“น้อยๆ หน่อย ใครจะประกาศอะไรกัน อย่าว่ไปหน่อยเลย”

เนตรนางหน้าบึ้งแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ต่างคนต่างมีอาการ
กระแทกกระทั้นอารมณ์เสียเมื่อแยกกันไปเปิดประตูรถคนละด้าน
ความร้อนที่อบอยู่ข้างในทำให้เธอต้องกดสวิทช์เลื่อนกระจกลงขณะที่
โหมเครื่องปรับอากาศให้แรงขึ้น เธอไม่ได้สนใจรถที่เพิ่งจะวิ่งเข้ามา
จอดข้างๆ ชายในที่นั่งข้างหน้า.. ใบหน้าคมสันยังระบายนัยด้วยรอยยิ้ม
ซึ่งเกิดจากการสนทนากับสตรีผู้ทำหน้าที่ขับรถคู่มากับเขา หันมามอง
พอดี และหยุดรอเพื่อที่จะให้เนตรนางถอยรถออกไปก่อน

ในระยะใกล้ ชายหนุ่มสะดุดหยุดมองอย่างสนใจ ในวูบแรกก็
เพราะว่าหญิงสาวผู้ซึ่งอยู่เพียงระยะแค่อ้อมผู้นี้สะสวยน่าดูไม่น้อย ใน
วูบต่อมาเมื่อเขาจำได้ว่าเคยเห็นเธอทั้งในจอภาพยนตร์และโทรทัศน์
จนเจเนตา ปรากฏตาในหน่วยตาคมสวยเกินชายที่มองเธอระริกขึ้น...

เนตรนางหันมาเห็นเข้าพอดี ยิงหน้าบึ้งหนักขึ้น กับดวงตา
ระริกของอีกฝ่าย สะบัดหน้าไปคนละทิศทางพลาจพารถถอยหลัง
ออกจากที่ สีหน้าของชายหนุ่มยังระบายนัยด้วยรอยยิ้มเมื่อมองเลยไป
ยังสตรีที่นั่งคอแข็งสีหน้าบึ้งตึงที่นั่งอยู่คู่กัน หากแล้วเขาก็ต้อง
ชะงักวูบ รถที่เลื่อนถอยหลังทำให้เห็นสตรีผู้นั้นจากกระจกหน้ารถใน
มุมที่ชัดเจนนัยเรื่อยๆ เขาถึงกับเอี้ยวคอหันมองตาม จนคนข้างๆ
ต้องทักถามว่า

“เจอคนรู้จักเข้าหรือยังไงจะ ธนา มองจนเหลียวหลังเชียว”

รอยยิ้มของชายหนุ่มเจื่อนจางลง เสียงพุดปราปร่า

“ครับ พี่...เอ้อ.. เปล่าหรอกครับ ผมแค่คิดว่าผู้หญิงที่เพิ่ง
จะถอยรถออกไปเมื่อก็เป็นดารานั่งนะครับ” เขาพุดกลับเกลื่อน

“หรือจะ” อีกฝ่ายถาม แก้มคางที่อวบอ้อมทว่าเคลื่อนคล้อย
ด้วยวัยถูกพอกด้วยแป้งสีจันทนา “ใครกันล่ะจะ”

“ผมจำชื่อไม่ได้ครับ”

“นางเอกหรือว่านางอิจฉาจะ”

“คงทั้งสองอย่างครับ”

ความสนใจของเขาจะอยู่ที่เนตรนางก็หาไม่ แต่เป็นสาวใหญ่ที่
นั่งอยู่คู่กันต่างหาก หญิงซึ่งเคยใช้บริการของเขาอยู่ระยะหนึ่ง ซึ่ง
เขาจดจำและนึกถึงอยู่เสมอว่าเธออ้อมท้องลูกของเขาอยู่หรือเปล่า.....

“ส่งฉันลงที่บ้านคุณเล็กก็ได้” หงนรีบอกน้องสาวหลังจากที่
รถแล่นมาได้สักพักหนึ่ง เนตรนางมองอย่างรู้ทัน

“จะไปเล่นไฟไซ้ไหมล่ะ”

“ก็ไซ้หะซียะ หรือเธอมีอย่างอื่นจะให้ฉันทำล่ะ”

“เอาแต่นั่งเล่นไฟทั้งวันทั้งคืน ระวังเถอะนะพี่น้อง”

“อะไรอีก ยีนก็ว่า นั่งก็มีปัญหา เธอจะเอาอย่างไรกับฉันกันแน่”

เสียงแหวนบอกอาการหงุดหงิด เนตรนางรู้ว่าคนแพ้ท้องส่วนหนึ่ง
จะมีอารมณ์แปรปรวน และหงนรีก็มีปัญหาทางอารมณ์สะสมมานาน
แล้วเพราะปัญหาครอบครัวที่เธอมักจะดื่มเหล้าประชดสามี่เป็นทางออก
แต่แม้ว่าไม่อยากจะเถียงด้วยก็อดต่อปากต่อคำไม่ได้

“จะนั่งจะยืนอะไรก็ตามใจพี่น้องเถอะ หนูไม่ยุ่งด้วยละ ขอ
อย่างเดียว อย่าได้เที่ยวบอกใครต่อใครในวงไฟเรื่องพี่ที่เพิ่งจะท้องนี้ก็
แล้วกัน ประเดี๋ยวเกิดเรื่องแดงขึ้นมาละก็....”

“เออน่าๆ รู้แล้วละ ไม่ต้องมาสั่งมาสอนหรอก ฉันไม่ได้
ปัญญ่าอ่อนอย่างที่คุณคิดนะ ฉันคิดของฉันเองเป็นนะยะ”

“แหม ก็ดีซี หนูจะได้เลิกคิดให้พี่น้องเสียที คิดนั่นคิดนี่จนหัว
จะหงอกก่อนวัยอยู่แล้ว”

“หนอย เธอคิดอะไรให้ฉันหนักหนาเชียว อยากจะรู้จัก”

หงนรีแกลังทำเสียงข่ม รู้อยู่แก่ใจว่าตนนั้นอยู่โดยไม่มีน้องสาวไม่ได้ แต่ว่าการยอมรับว่าเนตรนางฉลาด สุขุม และชั้นเชิงเหนือกว่า เป็นสิ่งที่สาวใหญ่ยอมรับไม่ได้

“อย่างน้อย เรื่องของพี่นงก็ทำให้งานของหนูกระเทือนไปด้วยละ” เนตรนางพูด “มีหนังเรื่องใหม่ แต่พอหนูได้ยืมว่ายัยแสงดาวรับ หนูก็ต้องทิ้งทั้งที่เสียดายจะแย ก็หนูไม่ใช่ดาราตัง เล่นตัวได้ที่ไหน นี่หนูเสียโอกาสดี ๆ ไปตั้งเยอะ จะไปไหนมาไหนกับพี่นง หนูต้องระวังไปหมด ถ้าเรื่องรู้ไปถึงยัยแสงดาวว่าเราเป็นพี่น้องกัน เราต้องถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ แน่ ๆ เลย”

“เฮอะ เกี้ยวอะไร เธออย่ามาพูดทวงบุญทวงคุณหนอยเลย”

“เกี้ยวซิ ก็ถ้าหนูกับยัยนั้นทำงานด้วยกัน เจอกันบ่อย ๆ แต่ไม่บอกกล่าวเรื่องพี่นง วันไหนเขาเกิดรู้ขึ้นมาละก็เราพังแน่ ยัยนั้นกั๊ดไม่ปล่อยหรอก หนูต้องอยู่ห่าง ๆ เข้าไว้จนกว่าจะแน่ใจว่าเขาเลิกกับคุณนุรีแล้วจริงๆ แล้วหนูจะต้องเป็นฝ่ายบอก ไม่ใช่ให้เขารู้เอง”

“เธอละช่างคิดอะไรยกย่อนัก” เสียงบ่นว่าอ่อนลง แต่ยังไม่วายไว้เชิง “คิดนั้นคิดนี้ ระวังนั้นระวังนี้ ทำอะไรให้มันง่าย ๆ สบาย ๆ หนอยไม่ได้ริยั้งใจ”

“แล้วก็พังง่าย ๆ ด้วยละซิ..! เรื่องนี้เป็นเรื่องของพี่นงเองนะ ผลประโยชน์ของพี่นง จะให้หนูทำอะไรง่าย ๆ ไม่ต้องคิดนั้นคิดนี้ หรือใจ แน่ใจนะ”

หงนรีเลยต้องเงียบ แต่ว่าทำท่าฮึดฮัดอยู่ในที่นั้น

เมื่อส่งหงนรีแล้ว เนตรนางยังคงนึกถึงแสงดาวอยู่ไม่วาย วันนั้นแม่สาวที่ถูกพูดถึง มีงานแสดงถ่ายทำจากเล็ก ๆ กับซุ้รักของเจ้าหล่อนที่สตูดิโอแห่งหนึ่ง ความจริงเนตรนางพยายามที่จะอยู่ให้ห่างจากแสงดาว แต่ว่าขณะนั้นเธอกลับตัดสินใจเปลี่ยนทิศทางการมุ่งหน้าตรงไปหา

เธอเสี้ยวรถเข้าไปในบริเวณลานจอดรถ แต่ว่าพอเห็นรถของแสงดาวจอดอยู่ เนตรนางก็กลับเปลี่ยนใจอีกครั้ง พารถแล่นออกไปจากบริเวณอย่างรีบร้อนกว่าเมื่อตอนเข้ามาเสียอีก.....

หงนรีขยับแผ่นผ้านวมที่สอดอยู่ที่ช่วงหน้าท้องของกางเกงชั้นใน ครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้หญิงท้องสี่เดือนจะต้อง มีครรภ์ใหญ่ขนาดไหนกันนะ ช่างเถอะ อะไรจะมาเป็นข้อบังคับตายตัว ยิ่งเธอเป็นสตรีร่างอวบท้วม แม้ไม่มีครรภ์ก็เห็นหน้าท้องเป็นก้อนอยู่แล้ว

เธอตั้งครรภ์แล้วจริงๆ ด้วยความมุ่งมั่นพยายามกับผู้ชายชายบริการไม่รู้ว่ากี่คน เธอเปลี่ยนผู้ชายโดยไม่สนใจว่าในท้องจะมีลูกของใครหรือไม่ ไม่มีเวลาที่จะรองจนกว่าจะรู้ผล ใครจะเป็นพ่อที่แท้จริงของเด็กก็จะแปลกอะไร ในเมื่อสิ่งที่เธอและน้องสาวต้องการก็คือเด็ก และเธอไม่มีเวลาเหลือมากนัก

ในเวลานี้ขุมสมบัติตัวน้อยก่อเกิดเป็นชีวิตและ กำลังเจริญเติบโต อยู่ภายในร่างกายของเธอ...

ทายาทของพีร์ซด์...!

เธอวางท่าสงบเสถียรทันทีที่ประตูลิฟท์เปิดออก แม้ตะขิดตะขวงที่จะพบหน้าและพยายามโกหกให้แนบเนียน แต่ถึงอย่างไรเธอก็ต้องมาหาห้องของสามี...ธนาคารมีชีวิตซึ่งเป็นที่พึ่งพิงทางการเงินแห่งเดียวของเธอ เนตรนางไม่ยอมมาพบหน้านุรี กลัวเขาจะจำได้ว่าเป็นเพื่อนกับแสงดาว

....แล้วยังแม่เมียเด็กของคุณพี่อีกคน เนตรนางพูดอย่างนี้ถ้าเขาเห็นหน้าหนู เขาต้องจำได้ เพราะเคยพบกันจริงๆ มาแล้วหลายครั้ง ไหนจะที่บ้าน ไหนจะที่งานศพคุณพี่ หนูนะไม่แคร์แม่ฟ้ารุ่งหรอก แต่ยังไม่อยากจะเป็นจุดสนใจ.....

ฟ้ารุ่งจะครอบครอง แสดงตัวเป็นเจ้าของบริษัท นี้หรือเปล่า เจ้าหล่อนรับบทบาทอะไรในบริษัทใหญ่ของพีร์ซด์สามีเธอ เธอต่างหากควรจะเป็นเจ้าของคนที่สอง เป็นที่รู้จักและยอมรับ โลหิตของเธอพลุ่งพล่านด้วยความริษยาเคืองแค้นในทุกย่างก้าวที่เดินไปในทางเดินผ่านโຕະของบรรดาพนักงาน

พนักงานที่อยู่ในระยะทาง บ้างก็หันมามองแล้วหันกลับอย่างไม่สนใจ แต่มีสตรีหนึ่งซึ่งหงนรีเฝ้ามองไปและเจ้าหล่อนก็เงยหน้าขึ้นมาพอดี ตาต่อตาสบกัน ไบหน้างาม ดวงตาโคก สีหน้าที่คล้ายเผือดลงในทันที สะดุดตาสะดุดใจหงนรีไม่วาย สาวใหญ่เดินผ่านไป โดยยังไม่วายหันกลับมามองหญิงสาวผู้อ่อนวัยครั้งแล้วครั้งเล่า...

ดวงตาโคกคู่นั้นยังคงมองตาม หงนรีหันมามองอีกครั้ง และโดยไม่มีเหตุผล สาวใหญ่สะบัดหน้ากลับ ลืมท่าที่สงบเสถียรที่ซักซ้อมไว้ไปชั่วขณะ

ในสีหน้าบึ้งตึง ล้าคอเซิดเซียง หงนรีไม่วายหันมามองอีกครั้ง เมื่อยืนอยู่หน้าห้องนุรี หญิงสาวผู้นั้นจำกัดตนเองให้มองอยู่แต่บนโຕະ

ทำงาน แต่ว่าไม่ว่าจะเป็นเพราะสัญชาตญาณหรืออะไรก็ตามแต่นางนรีรู้สึกจี๊ดๆ วูบวาบ อยากจะฉีกเนื้อแม่หน้าใสให้กระจุกเป็นชิ้นๆ

ผู้หญิงที่นงนรีเห็นอยู่ในห้องทำงานของชายหนุ่ม มีใบหน้าอ่อนเยาว์ไร้เดียงสา เธอผู้นั้นกำลังจะออกจากห้องเพื่อให้ที่ทางกับผู้มาใหม่ มีแฟ้มเอกสารกอดอยู่กับอก ท่าทางและการแต่งตัวราวกับเด็กที่ยังไม่พ้นวัยเรียน

“คุณพี่” ชายหนุ่มเจ้าของห้องลุกขึ้นต้อนรับอย่างยินดี มองร่างในชุดเสื้อคลุมท้องเห็นช่วงท้องกลมหนากว่าปกติด้วยความรู้สึกผูกพันตื่นตันยิ่ง เขาแทบจะประคองให้เธอนั่งลง

“สบายดีหรือครับ ไม่ได้พบกันนานแล้ว”

นงนรีป้อนสีหน้าโศกศัลย์ ไม่วายชำเลืองมองแม่สาวน้อยที่หันมามองอย่างสนใจ ก่อนจะลึบหายออกไปเบื้องหลังประตูที่เปิดตามหลัง

“ก็สบายตามอัธยาศัยนั่นแหละค่ะคุณ แม่ม่ายไม่มีอาชีพ เคยมีคุณพีร์ชด์ เป็นที่พึ่ง เธอก็มาจากไปอย่างปุบปับ ไม่ได้เตรียมเนื้อเตรียมตัวอะไร ก็ต้องลำบากมั่งเป็นธรรมดา”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ” ชายหนุ่มปลอบ “ก็ผมยังอยู่ทั้งคน ผมไม่ปล่อยให้คุณพี่ลำบากหรอกครับ คุณพี่ก็รู้ว่าเรียกหาผมได้ทุกเมื่อ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม”

“ที่พี่มาหาคุณภุริในวันนี้ ไม่ได้ตั้งใจจะมารบกวนอะไรหรอกค่ะ เพียงแต่คิดถึง ก็เลยแวะมาเยี่ยมเยียนเท่านั้นเอง” เธอรำยมนตร์และอีกฝ่ายก็เคลิ้มตาม ดวงตาสวยเกินชายที่ปรกติคมฉาบ วาววับมองผู้คนราวกับจะทะลุถึงข้างใน ในขณะที่กลับอ่อนแสงนุ่มนวลไม่มีความระแวงสงสัยใดๆ แม้แต่น้อย

“เห็นหน้าคุณภุริแล้ว พี่รู้สึกอบอุ่นอย่างไรกับบอกไม่ถูก เหมือนได้อยู่ใกล้ๆ คุณพีร์ชด์” เธอซบหน้าตา “พี่ไม่ขออะไรมาก ขอเพียงแต่ความสุขความอบอุ่นใจเล็กๆ น้อยๆ นี้ก็พอ”

ชายหนุ่มนิ่งอย่างตื่นตัน สีหน้าและสายตาของเขาบอกนงนรีว่าเธอมีคะแนนล้นเหลือ

“คุณพี่มาหาผมได้ทุกเวลาครับ”

“จะไม่รบกวนหรือคะ คุณคงไม่มีเวลามากนัก”

“ผมให้เวลาคุณพี่ได้เสมอ ขอเพียงแต่โทรศัพท์มาก่อน ไม่อย่างนั้นคุณพี่อาจจะมาเก้อ เพราะว่าผมไม่ได้อยู่ที่นี้ตลอดเวลา”

อรละออ เดินกลับมาถึงโต๊ะทำงาน เห็นฟ้ารุ่งนั่งฟังพนักเก้าอี้สีหน้าเผือดซีด “ใครมาหาคุณภุริก็ไม่รู้ คุณภุริทำท่าเหมือนกับเป็นญาติสนิท ได้ยินเรียกว่าคุณพี่ ดูเหมือนจะกำลังท้องอยู่ด้วย”

“พี่ฟ้าเห็นแล้วละคะ” เสียงตอบรับอ่อนเบา

“ดูเหมือนเขาจะเคยมาที่นี่ก่อนแล้วนะคะ พี่ฟ้า ตอนนั้นเขาใส่ชุดดำ แล้วก็ยังไม่ใส่ชุดคลุมท้อง”

ภรรยาของพีร์ชด์..! ฟ้ารุ่งรู้สึกวูบวาบจนหัวใจสั่นหวิว ผู้หญิงที่ทำให้พีร์ชด์เลือกที่จะทิ้งเธอ กำจัดเธอออกจากชีวิตขาดเวลา เธอผู้นั้นกำลังตั้งครรรภ์ลูกของพีร์ชด์เช่นเดียวกัน

ภาพใบหน้าสวยเข้ม ประกายตาตุ้มวาววามที่หันมามองครั้งแล้วครั้งเล่าเมื่อครู่ก่อนของอีกฝ่ายคล้ายตามหลอกหลอน เธอและหญิงผู้นี้ เคยมีเวรมีกรรมกันมาแต่ไหน เหตุใดจึงเกิดมาย้ายให้หัวใจของกันและกันโดยที่ฟ้ารุ่งไม่ได้ตั้งใจและไม่รู้ตัวเลยแม้แต่น้อย

มือบางๆ อบอุ่นที่วางลงบนหลังมือทำให้หญิงสาวรู้สึกตัว

“พี่ฟ้า ไม่สบายหรือเปล่า สีหน้าไม่ดีเลย”

“เปล่าค่ะ” เธอผินยิ้ม กลบเกลื่อนโดยเปลี่ยนเรื่องพูด

“เมื่อก็เอางานเข้าไปส่ง คุณภุริว่ายังไงบ้าง”

“เธอพอใจค่ะ” สีหน้าของอีกฝ่ายชื่นบาน ฟ้ารุ่งยืนยันที่จะให้หญิงสาวส่งงานถึงภุริด้วยตนเอง เพื่อเพิ่มความมั่นใจและความเชื่อถือจากคนอื่น ๆ “ถึงแม้ว่า...” เสียงพูดอ่อยลงนิดหนึ่ง “ถึงจะยังไม่ได้ดีนัก แต่คุณภุริก็พยายามฟังและบอกว่าอรจะเก่งขึ้นเรื่อยๆ”

“พี่ก็เชื่ออย่างนั้น” ฟ้ารุ่งให้กำลังใจ

สีหน้าอ่อนใสของอีกฝ่ายเข้มขึ้นขึ้นอีกครั้งเมื่อพูดว่า

“พຽ່ງนี้คุณภุริชวนไปที่บ้านคะ คืออรทวงถามเรื่องที่คุณเคยบอกว่าจะหัดขับรถให้ เธอก็เลยบอกให้มาเริ่มต้นที่บ้าน พຽ່ງนี้คนขับรถจะรับอรไปบ้านพี่ฟ้า พี่ฟ้าอยู่เป็นเพื่อนอรด้วยนะคะ”

พຽ່ງนี้เป็นวันหยุด ฟ้ารุ่งตั้งใจจะไปบ้านราตรี และแน่นอนที่เธอต้องได้พบ กณาท... ดูเหมือนมันจะเป็นที่นัดพบที่ไม่ต้องเอ่ยปากในระยะหลังๆ นี้เธอไม่เคยผิตหวังหากต้องการจะพบกณาท...

แต่ว่าเธอจะทิ้งลูกกวางน้อยๆ ที่ไร้เดียงสาไว้กับพยัคฆ์ตะกรามได้อย่างไร.....